

[Brusvang]

november 1979, hvor han under overskriften »Den britiske argumentation holder ikke« fremhæver, at den i virkeligheden er mere en betaling, som England må præstere til Fællesskaberne, end betaling for, at England har valgt ad denne vej at lave et subsidium til de britiske forbrugere.

Jeg vil gerne gøre en enkelt bemærkning om sprogproblemerne i Fællesskaberne, som jo naturligvis ikke bliver mindre, når vi – hvad der er meget glædeligt – får Grækenland og senere Spanien og Portugal med. Der er udkommet en dokumentation nr. 1 fra 1979 fra De europæiske Fællesskaber, hvori man har opgjort, hvor mange stillinger der er afsat som rene sprogstillinger; det er 1.900 ud af 11.700. Men en undersøgelse foretaget af Parlamentet selv i et udvalg viser, at det i virkeligheden er 60 pct. af personalet, hvis tid går med oversættelsesarbejde, og dette problem bliver selvfølgelig ikke mindre fremover.

Jeg mener derfor, at selv om vi må fastholde, at medlemslandenes nationale sprog er officielle sprog, så må man af praktiske, økonomiske og administrative grunde fremover lave en sondring. Vi må fastholde oversættelse til alle de officielle sprog dér, hvor der er et reelt behov herfor – og dér tænker jeg på de steder, hvor parlamentarikerne skal virke, for de er ikke valgt på grund af deres uddannelser; man kan ikke kræve af dem, at de kan forskellige fremmedsprog – men man bør afstå fra at kræve oversættelser alene af prestigegrunde, og jeg mener, man ligefrem burde nå frem dertil, at man af de tjenestemænd, der blev ansat i administrationen, krævede, at de i hvert fald kunne ét af hovedsprogene tysk, engelsk og fransk, og at administrationens interne arbejde så vidt muligt blev afviklet på disse sprog alene.

Jeg vil til sidst gerne sige, at jeg ikke er så glad for at takke forespørgerne, fordi de har rejst denne debat, for jeg tror ikke, de har gjort det med det sigte at gavne Det europæiske Fællesskab og dermed også gavne danske interesser i denne sammenhæng. Det er nok gjort med et mere negativt sigte, og derfor mener jeg også, at forespørgerne bør have et svar, som klart tilkendegiver opfattelsen og vurderingen hos de partier, som går ind for vort EF-medlemskab. Jeg fremsætter derfor følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget tager de af regeringen ved udenrigsministeren og landbrugsministeren afgivne redegørelser vedrørende budgetspørgsmål i EF og den fælles landbrugspolitik til efterretning, idet disse redegørelser klart fremhæver de ubestridte fordele – specielt for dansk landbrug – ved dansk medlemskab af EF, samtidig med at de giver en fremstilling af de forpligtelser og vanskeligheder, som medlemskabet naturligt også medfører.

Tinget går derefter over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu (på blad nr. 283) fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Steen Folke (VS):

En stribe af EF-tilhængerpartiernes ordførere har givet udtryk for, at de var glade for, at debatten i dag var blevet rejst, og det kan vi jo så være glade for at de er glade for. Men det er nu nok ikke noget tilfælde, at det er EF-modstanderpartierne, som endnu en gang har foranlediget en debat om EF her i salen. For et år siden var det også EF-modstanderne, som tog initiativ til en tilsvarende debat; dengang om indførelse af det europæiske monetære system. I praksis er der ikke meget, der tyder på, at tilhængerne synes, det er nødvendigt med så megen debat i folketingsalen og offentligheden. De foretrækker som regel at ordne de løbende sager – også de mest vidtrækkende – bag markedsudvalgets bekvemt lukkede døre.

Det reelle indhold i budgetstriden mellem EF-Parlamentet og Rådet er en magtkamp mellem EFs institutioner. Ved at forkaste budgettet vil Parlamentet vise sin styrke for at demonstrere, at det ikke vil finde sig i Rådets afvisninger af forslag, der i denne omgang gik ud på ændring af landbrugsudgifterne og forøgelse af regional- og socialfonden. Ved at forkaste budgettet har det nyligte Parlament manifesteret sine hensigter i retning af at blive et overnationalt parlament. Da Parlamentet ikke har direkte lovgivningsbeføjelser, anvendes budgettet til at skabe politik. Ved at angribe landbrugspoli-